

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

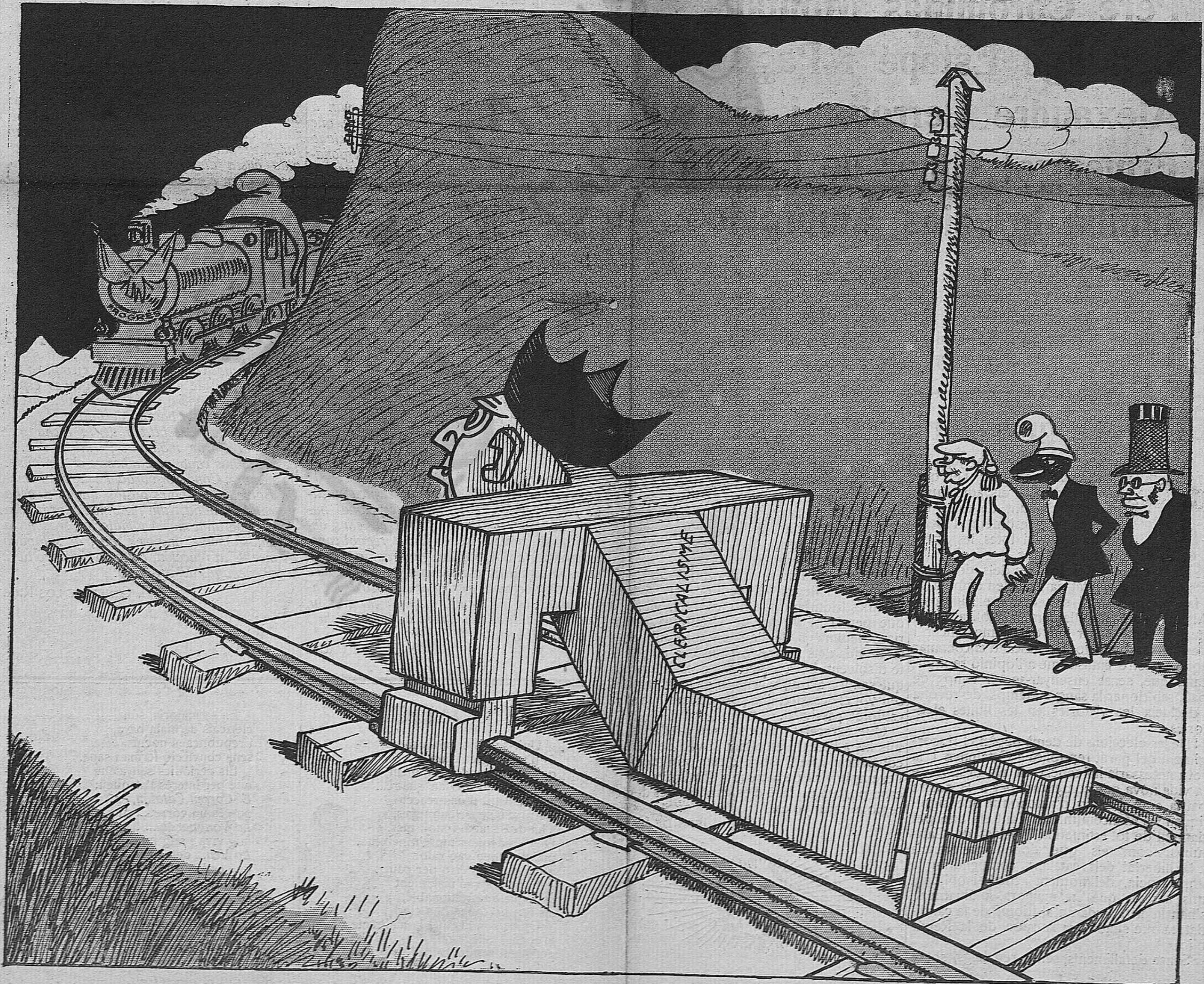
CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

CAMÍ DEL TRIOMF ELECTORAL

L'Espantall:—Ai, pobre de mi!... Si el maquinista del tren no s'acovardeix, estic ben perdut!

Ciutadans:

Ja és arribada l'hora de que la democràcia catalana s'oposi en massa al despotisme dels oligarques amics del rei i del clero; és arribada l'hora de reivindicar en les urnes les aspiracions a la llibertat de tot un poble viril, treballador i conscient.

Donareu una prova de gran amor a Catalunya, votant per la República. La nostra hermosa terra, entregada al caciquisme regionalista i reaccionari, constituiria un baldó d'ignominia per als seus nobles fills, que sempre han anhelat ésser els cap-davanters de l'Espanya que mira a l'Europa culta.

Recordeu que'l regionalisme burgès jamai ha tingut un mot de consol per al proletari desamparat; recordeu que's constituí en delator, que atia contra'l poble els esbirros d'en Mau-

ra; recordeu que confón la prosperitat de les caixes de caudals dels seus burgesos amb la prosperitat de tota la terra catalana; recordeu, per fi, que la Mancomunitat a les seves mans seria una agència d'empleus i prebendes exclusivament per a ús dels seus correligionaris.

Cal vèncer, perquè defensem el dret a la vida i la nostra dignitat de ciutadans.

Per a això fer, hem d'ésser disciplinats. Respectant els noms dels candidats republicans dissidents, no devem votar-los. Fóra votar als seus propis enemics i als nostres, i el resultat devindria una vergonya per a tots.

Ara, doncs, a complir amb el nostre deure.

A les urnes, a les urnes amb entusiasme.

La victoria és nostra!

Candidatura de "Defensa Republicana"

Pere Corominas Montaña
Santiago Estapé i Pagès
Alexandre Lerroux i García
Ermengol Giner de los Ríos
Emilià Iglesias Ambrosio

Aquesta candidatura deu votar-se íntegra.

Els Radicals i Nacionalistes Republicans que s'abstinguin, els que votin en blanc i els que esborrin o canviïn algun nom, fan el joc als que volen que torni en Maura, als reaccionaris del Comitè de Defensa, als partidaris del «Déu, Patria i Rei», i als hipòcrites ambiciosos de la «Lliga».

S'ha de guanyar!

La aquestes eleccions s'hi juga la vida del partit republicà, i els que per sobre de tots els adjectius i força per damunt de totes les persones ens estimem l'ideal, hem de posar-hi totes les energies per a vèncer.

Els que formen en les files dels dos partits que s'han ajuntat, ja treballen amb la fe i la disciplina que'l seu deure els imposa. Als que som senzillament republicans, als que podem oferir un entusiasme sincer i desinteressat, ens toca la tasca d'encomanar aquest nostre entusiasme a l'opinió republicana que, sense ensenyar-se en temps de pau, sab donar la sang en temps de revolta i decideix les victòries en les lluites electorals.

De les eleccions de demà depèn el ressorgiment del partit republicà a Catalunya i la seva necessaria influència en els destins de la vida nova que començarà per a la nostra patria amb l'assaig d'autonomia que signifiquen les Mancomunitats. Tant els que per damunt de tot estimen la llibertat de Catalunya, com els que donen preferència a la llibertat dels catalans, comprendran la importancia, del moment actual, i oblidant uns agravis que en malhora, mútuament, s'han inferit, ajudaran al triomf de la candidatura que simbolitza la causa de la República.

Sense defalliments, sense regateigs, sense

escrúpols de cap mena, deu acudir-se a exercir el sagrat deure d'ajudar a demostrar que la voluntat col·lectiva del poble català és netament i ardidament republicana. L'afirmació de la Catalunya republicana depèn del vot de tots els que se sentin republicans i de tots els que estimen la nostra terra, i farà traïció a la seva consciència i a l'ideal comú el que, amb excuses puerils, deixi de votar la candidatura de Defensa Republicana.

El qui encara no se senti prou decidit, que pensi amb l'alegria insultadora dels nostres enemics triomfadors, amb les conseqüències que per al pervindre de Catalunya portaria l'afebliment de l'influència republicana en la vida dels nostres organismes, en l'efecte disolvent de la derrota, en la vergonya que sentiria el qui, havent pogut evitar amb el seu vot el desastre, l'ha provocat amb la seva estúpida passivitat.

Que exerceixi tothom el seu dret amb els ulls fets a l'ideal i escoltant la veu de la seva consciència, que li sabrà dictar son deure, i l'exemple viril de la nostra Catalunya republicana portarà un halè d'esperança a les demés regions espanyoles.

JEPH DE JESPU

Parlen els candidats

Mentres la República no va ésser federal no va fer res a Espanya. Perquè'l motor republicà és Catalunya, i aquesta no s'hi entregava en cos i ànima. Quan els republicans es decantaren cap a la federació, d'aquesta terra catalana en va irradiar una energia tal que ho arrossegava tot.

Mes ara ja vint anys que'l cor de Catalunya s'ha trobat partit en dos amors: el seu nacionalisme i el seu republicanisme l'han posada en roda. El que no ho veu així és que no l'estima.

A l'acostar-nos al poble radical cerquem pel pensament català una síntesi suprema: el poble que vindrà amb nosaltres sentirà les aures d'una llibertat nova.

No us escolteu la ramor de les taupes que furguen els seus cataus en la tendror de la terra. Deixeu que prenguin per l'horitzó la petita rodanxa de cel blau, que d'allí estant s'ovira.

Deixeu-los estar i tireu al dret per la nova ruta, catalans. Que als anhels espirituals i la poixansa renovadora de l'ànima catalana no'ls hi posarà termes ningú.

Jo voldria que tots els homes se sentissin un poc redimits pel fet de la llibertat nostra.

PERE COROMINAS

Las razones de orden local, que yo he llamado regionalistas, y que nos obligan a coaligarnos son las que emanan de la esterilidad en que se consumian los republicanos catalanes, agrupados bajo distintas banderas con beligerancia cada una de ellas en frente de la otra.

Ante esto y ante la formidable agrupación de las derechas cuyos intereses están vinculados a la «Lliga Regionalista», zibamos a permitir, nosotros, los amantes de la libertad y de Cataluña que la causa republicana fuera derrotada?

Hay que ver que dentro de un año van a ser convocadas elecciones provinciales y que si por miras secundarias hubiéramos dejado de formar esta alianza, la «Lliga Regionalista» habría ganado casi todos los puestos, apoderándose de la Mancomunidad.

Por otra parte, dentro de dos años van a celebrarse elecciones municipales y hemos de conquistar las mayorías en la mayoría de los Ayuntamientos, para que Cataluña tenga en ellos expresión fiel de sus aspiraciones liberales y autonomistas.

Si lo conseguimos, Cataluña puede ser el punto de partida de la reconstitución nacional, mostrando al resto de España sus altas virtudes e invitándolas a una Federación que por virtud de su propia fuerza integrada por todos los elementos de la vida social, haga viable un movimiento hondamente revolucionario, al propio tiempo que profundamente humano y eficaz.

ALEJANDRO LERROUX

«Tenen per Catalunya, en el meu entendre, les properes eleccions, excepcional importancia, perquè'l triomf que en elles obtingui la coalició de Defensa republicana, servirà per a donar a la gent de la nostra terra nous halès i entusiasmes per a la causa de la Democràcia, i orientar la nostra Mancomunitat en un institut ampli i progressiu, fent-ne d'ella un instrument d'alta justícia i d'excelsa llibertat.»

S. ESTAPÉ PAGÈS

La inteligencia cordial de las dos ramas de la Democracia catalana era un suceso histórico descontento para todos los que nos preocupamos del afianzamiento de los principios liberales en la conciencia colectiva. Su oportunidad aleja el gravísimo peligro de un dominio capitalista y reaccionario de que estaba amenazada Cataluña, al tener que llevar próximamente a la práctica la Mancomunidad de sus provincias, una vez obtenidas las autorizaciones sobre que ha de actuar.

Y no es este sólo, el trascendental beneficio que ha de obtener Cataluña y la Democracia española, de este feliz suceso. Fraternalmente unidos por su amor a la libertad, nacionalistas y radicales, el movimiento liberador de este admirable pueblo, se traducirá rápidamente en instituciones y costumbres que consolidarán las aspiraciones jurídicas que alienan con soberano empuje en la Democracia Social, terminándose así el período de tanteos y equívocos, tan propicios para las desconsonantes erupciones de maligno reaccionarismo, que intermitentemente venimos padeciendo los españoles.

EMILIANO IGLESIAS

No bastan los entusiasmos de mitin ni los excelentes augurios. Es preciso estar alerta y, hoy más que nunca, se impone una severa disciplina en las huestes republicanas de Barcelona y de Cataluña entera.

Ha sucedido lo que forzosamente debía suceder, y nada más. Nadie que no sea un declarado enemigo de la causa democrática puede poner en duda la nobleza habida en el fraternal abrazo entre radicales y nacionalistas.

No veo solamente, en esa coalición de partidos, un práctico sentido de conservación y un motivo de conseguir actas; veo en ella, además, la solución victoriosa de un problema futuro que era de vida o muerte para la gran familia republicana, cuyos miembros han venido hasta ahora cercenándose lastimosamente. Creo más, todavía; creo que debimos habernos coaligado antes, hace mucho tiempo, ya que no nos separaban principios ni ideas, sino nombres de cosas y raquíticos personalismos.

Si es muy humano y muy digno el derecho de defensa individual, ¿cómo no va a serlo el de defensa colectiva, el de todo un pueblo progresivo, que, inspirado en un común sentimiento de patria y libertad, marcha decidido y valeroso a la conquista de sus ideales?

De desear es que esta lección de altruismo de los buenos catalanes sirva de ejemplo a los republicanos de las demás regiones españolas, única manera de poder dar a oligarcas y reaccionarios la batalla definitiva.

Y, respecto al resultado de la lucha que vamos a librar mañana, permitid que, a pesar de mis canas, me muestre el optimista de siempre. Conozco sobradamente a mi amada Barcelona, y no es posible que esta bella y grande ciudad, tan justamente orgullosa de su soberanía moral y material, se someta voluntariamente, una vez más, al solapado avance de la reacción, dejando el campo libre a los enemigos del progreso.

H. GINER DE LOS RÍOS

DE COALICIÓ

Unir-se els republicans és d'una lògica clara, que s'explica eloqüentment, com el dos i dos fan quatre...

Al davant d'una reacció fratricida, sense entranyes, s'ha de fer això i molt més. De dissidents sempre'n naixen... però no tenen cap valor quan porten l'erro per pauta.

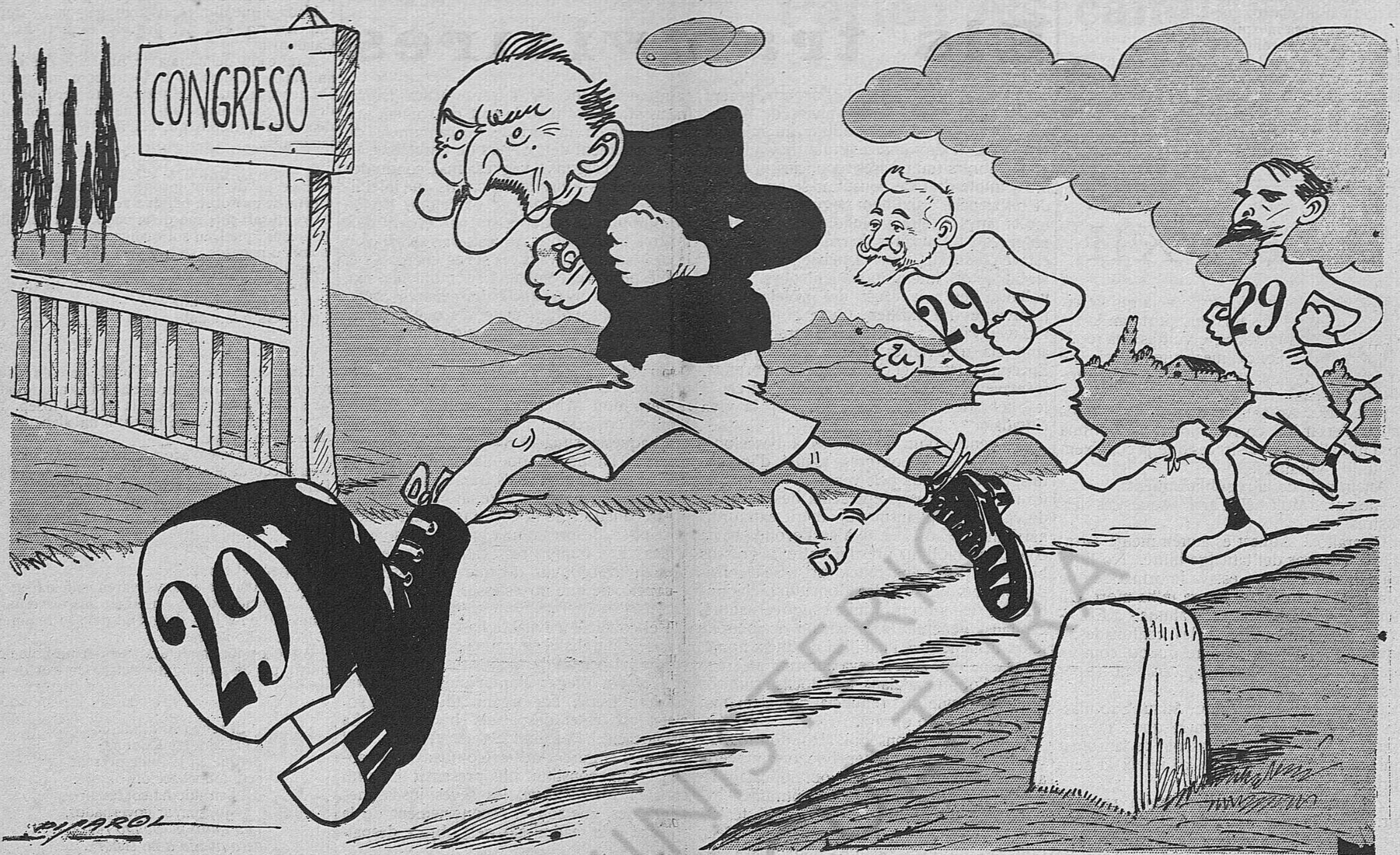
I que ara van malament és segur, inqüestionable, els fets ho diuen ben clar!

Quins són els que la maltracten la coalició electoral, netament republicana?

En sa majoria, són clericals de mala bava, i republicans nocius sens convicció ferma i sana.

Els periòdics senyalem que per interès l'ataquen: *El Correo Catalán*, que és un correu... que s'encalla; *La Vanguardia*... del diner, mig viva i mig funerària; *La Veu*... dels explotadors que està que no hi veu de rabia; *El Brusi*, xacrós i arcàic; *El Diluvio*, pastanaga, que, no sabent ja que dir, diu un diluvi... de farses; per fi, *La Publicidad* hi fica també la pata,

La cursa dels candidats

En Romanones:—Aneu dient! Jo, tot coix, coix, he sigut el primer d'arribar-hi.

i el moltò es posa barato
i el pa baixa un xic de preu.

Tens vot i pretens emetre'l?
Doncs, per lo que pugués ser
i en evitació de planxes,
escolta aquest bon consell:
Vés a votar, no a la tarde
ni a mitg dematí; a les vuit'...
No fos cas que, entretenint-te,
ja algú hagués votat per tu.

S'acosta el gran moment!... Demà el sufragi,
amb sa boca guarnida de mil llengües,
va a respondre, cridant, a la pregunta
que li han fet els que diuen que'ns governen.
La capsa, ara com ara, està tancada.
Què serà el Parlament pròxim a néixer?
Serà una Convenció, brava i robusta?...
Serà un nou galliner?... *Ecco il problema.*

C. GUMA

REPICS

RIDAT pel senyor Andrade, ha anat al govern civil, l'alcalde de Copons. El senyor Andrade li va pregar que guardés una actitud completament neutral en les eleccions properes, fent-li nombroses observacions sobre la manera de mantenir la puresa del sufragi en aquell poble.

Tal com ho hem llegit ho transcrivim. Es natural que si ha cridat, el nostre governador, a altres alcaldes, per a recomanar-los-hi lo contrari de lo que recomanà al de Copons, nosaltres no'n sapiguem res, ni els diaris informatius tampoc.

Un diari de Turquia diu que han sigut fusellats tres soldats turcs, a causa d'haver insultat a la filla del general alemany von Sanders.
Ho fan fort també els turcs; quasi quasi més fort que nosaltres.

En el poble d'Almazora (València) s'han declarat en vaga 1,500 dones cullidores de taronges. Les *naranjeras* sols desitgen un ral més d'augment del sòu que cobren.

Es poc, però, de totes maneres, veureu com els amos els hi diran: *naranjas!*

Havem vist en els kioscos que'l *Noi de Tona* ha publicat un manifest electoral.
Massa humorisme, cavallers!
No n'hi havia prou amb el de les Dretes no coaligades... però sí adherides?

Competència de «Cristos».
Ha sigut objecte de grans censures el fet de que en una església de Barcelona s'hi hagi inaugurat un nou Crist de Lepanto, per a competir amb l'antiquíssim que's venera a la Catedral.
—No pot ésser això de que una imatge tregui la parroquia a l'altra! — clamen els devòts.
I efectivament, sembla que a càl Bisbe hi pendran cartes, i sembla que al nou Sant-Crist se'l condemnarà a extradició.

Els aviadors turcs, Hethi i Sadik, al fer l'entrada a Jerusalem, han caigut d'una gran alsària, resultant tots dos morts.
Es clar, qui'ls hi feia anar en aeroplà?
¿Que no saben que a Jerusalem s'hi entra a cavall d'un burret?

De Nova-York.
«Més de mil obrers sense feina assaltaren una església».
Com aquí.
«Els feligresos, en contes de defensar el temple, s'amagaren a sota'l llit».
Igual, igual que aquí.
«El sagristà volgué convence'ls, però fou aplaçat de mala manera».
Una mica més que aquí.

Noves velles:
«El Círculo Conservador aconseja a sus socios voten la candidatura regionalista».
«El Círculo integrista aconseja a todos sus correligionarios voten a los candidatos de la Lliga».
«El Comité de Defensa...»
Prou!
I després voldran que no'm coaligui?
Amb aiguacuit i amb el moro Muza!

El marquès de Camps, candidat de la *Lliga*, entrava l'altre dia a les oficines de «La Equitativa», societat de segurs.

Un dependent, que és nacionalista i amic de la coalició, exclamà, al reconèixe'l:

—Hola, senyor marquès!... vostè per aquí?... Que ve a assegurar-se l'elecció?

Sembla que, tan mateix, aviat ens donaran permís per a enderrocar la muntanya de Montjuic.

Sempre és preferible.
Val més que nosaltres l'enderroquem an ella que no pas ella a nosaltres.
Que tot podria ésser... el pitjor dia.

Espigolat d'un àlbum de pensaments:
«Els escriptors som una mena de gent que'ns vuidem el cap per a omplir-nos la panxa».

Exclamació d'un farsant:
«He dormit dotze hores seguides... Qui sab quantes n'hauria dormit, si arribo a tenir la consciència neta!».

La mamà, tota enfadada, renya an en Miranius.
—Tu, menut, com és que tens els dos guants escapsats?
—Es que m'he descuidat de treure-me'ls al tallar-me les ungles.

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Andresito: Pot-ser vagi, però arreglada.—A. P.: Lo mateix dec dir-li a vostè.—Peret Sala: Està atapeida d'incorreccions.—Sor Presa: Mirarem d'aprofitar alguna cosa.—J. Casas: L'una és relliscosa i l'altra poca cosa.—Eco de la opinió: Ja devia llegir el solt en *L'Esquella*.—Infortunat: No'ns acaba de resultar conforme.—J. R. D.: Hi farem lo que's pugui.—J. S., F. C., Un obrer, J. P., E. M i B.: No'ns és possible complaure'ls, per varies raons.—E. Sala (a) Noi maco: Entren en cartera, per si un dia ens poguessin convenir.—J. V. M.: No és gran cosa, però vaja... un dia o altre anirà.—J. F.: El fet té poc interès. I la carta, realment, està molt descuidada de forma.

ENDEVINALLES

XARADA

Aquest dia, la senyora d'un obrer noble i honrat se'n va anà a comprar a quarta tenda de segona-quart Pilar una *tot*, dient-li que li donés a fiar, que demà li pagaria; mes l'altra li contestà que no podia donar-li, si no pagava al comptat.
—Teniu el cor dur, mestressa, com una *tres-dos!*

—Caram!

Puc fiar i mai no cobro.
—Que us dec res jo, acàs, Pilar?
—No; prò, si us fiés, me deuria-ho.
—Sóu l'*hu-segón* del pecat!
—Deixeu-vos de circumloquis:
«Toma el pan y deja el real».

Fè Olla i Llexiu

TARGETA

D. Rafel Millà i Gual
Amer

Amb aquestes lletres, degudament combinades, formar el títol d'un aplaudit drama català i el cognom de l'autor.

M. Serrats

ANAGRAMES

I

Tens els *tot* tant xics, Vidal,
que semblen els d'un *total*.

Joan Rocabert

II

—La noia de càl Nabot
en cap home troba sal;
no més a l'hereu *Total*.
—Perque és el que ella ja *tot*.

Pep Cistellé

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.